

Фейният

ПЕХОТИНЕЦ

INS

Palna

ХЕДЪР ЛОНГ

ХЕДЪР ЛОНГ НЕЙНИЯТ ПЕХОТИНЕЦ

Превод: Ralna

chitanka.info

Шанън Фабри е скулптор, която обича силните мъжествени форми на тялото и демонстрира тази своя любов във всяка скулптура, която прави. Но страстта ѝ в работата липсва в живота ѝ, след като ужасно изживяване в колежа я кара да се посвети изцяло на работата си. След няколко критики, че макар и красиви, произведенията ѝ са студени и безстрастни, Шанън решава да се изправи срещу страховете си и да вземе съдбата си в ръце. Свалка за една нощ би трябвало да свърши работа.

Лейтенант Броди Есекс е морски пехотинец на активна служба с една цел: прибере се у дома, почини си, върни се на фронта. Броди не проявява интерес към срещите, които урежда Мадам Ева, за разлика от приятелите си от корпуса, но когато негов боен другар го моли да заеме мястото му на срещата, Броди не може да откаже, затова отива вместо него.

Последното нещо, което Шанън или Броди са очаквали, е невероятната, дълбока душевна връзка, която осъществяват един с друг, но дали това, както и искрите на желанието са достатъчни, за да измъкнат двама самотници от студеното им съществуване?

ГЛАВА 1

„Значи те са ни обградили, Господи! Сега можем да стреляме във всички посоки, този път, копелетата няма да се отърват!“

Чести Пулър, морската пехота

Броди провери дали сакото му е закопчано до долу. Беше решил да не слага вратовръзка. Спортната риза бе по-удобна, отколкото бизнес риза и вратовръзка. Деймън Синклер стоеше облеган на касата на вратата.

— Ако това не ти стане, мога да изтичам да взема нещо от капитана или от Логан.

— Не, ще свърши работа. — Броди разтегна ръцете си. Сакото бе леко тясно, но не и неудобно. — Губиш мускулна маса.

Деймън сви рамене.

— Все още мога да ви сритам задника... сър. — Той добави последното след лек размисъл.

Броди се ухили.

— Не е нужно да се обръщаш към мен със „сър“.

— Старите навици умират след пехотинеца, не преди него. — Деймън му подхвърли ключовете си — Тази нощ ще остана при Елена, тъй че мястото е твое.

— Благодаря. — Броди пъкна ключовете в джоба си. — Хей, Деймън... Мат добре ли е?

— Добре е. Има и добри дни, има и лоши дни. За щастие добрите все още са повече от лошите. Днес просто не беше добър ден. Да отидеш на срещата му е голяма услуга и той го оценява. Мисля, че Док и дамата му ще го изведат на вечеря. — Вечеря с Док вместо със срещата му за една нощ можеше да изглежда кофти замяна, но Броди нямаше против да го замести, нито че бяха поискали това от него. Пехотинецът имаше нужда от помощ и само това бе важно.

— Да, добре. Не е като да е много трудно да си намери дама. — Броди разбираше младия пехотинец Мат. Момчето бе намерило дома си в корпуса. Броди никога не бе мислил, че да имаш семейство може да затрудни лечението ти, но той винаги бе живял за корпуса си и за братята си пехотинци.

— Времето тече, лейтенант. Ще закъснееш. — Деймън му махна и излезе. Главният готвач се чувстваше в свои води. Повечето тук бяха така с малки изключения. Дори Логан изглеждаше много доволен, когато бяха излезли за по бира. Капитанът беше лудо влюбен в годеницата си, Докторът бе невероятно доволен със своята актриса, а Логан не можеше да спре да говори за един от сержантите.

Сумтейки, Броди огледа вида си в най-близкото огледало и последва Деймън навън. Готвачът... извинете, главният готвач... вече бе излязъл. Очевидно бе намерил своята половинка в лицето на една адвокатка, но изглеждаше много търпелив, чакайки я да се премести при него за постоянно. Сигурно тя си струваше чакането. Той бе почти толкова доволен, колкото и Логан. Целият екип изглежда успяваше да се потопи в цивилния живот.

Сядайки зад волана на черния джип, който момчетата му бяха уредили за отпуската, той нямаше защо да завижда на всеки от тях. Той беше последният от екипа им, който все още беше на активна служба. Новите момчета бяха свестен екип и той се разбираше добре с тях, но все пак беше адски добре отново да види останалите. Годините, през които бяха работили заедно, правеше разговорите им лесни, шегите остри и приеждането леко. Те не задаваха тъпи въпроси, не споменаваха неща, за които не биваше да се повдига въпрос, и не се впрягаха, когато побеснееше.

Броди въведе адреса на клуба в джипиеса. Тридесет и шест часа по-рано бе хвърлил оръжията си на пода на военнотранспортния самолет „С-130 Херкулес“, напускайки Германия с дългия полет обратно към Щатите. Щяха да изминат десет дни, преди да се наложи да се яви за рапорт в щаба във Вашингтон. Десет дни да се позабавлява с момчетата, да поиграят покер, да пийнат бира и да спуска Капитана от бъзици за новата му стара жена.

Смях се надигна в гърдите му. Той провери отново адреса и подарка колата извън паркинга, напускайки „Майк'с плейс“. Броди знаеше за Ребека от години, виждал бе адреса ѝ на много пощенски

пликове. Негова работа бе да разделя пощата, отделяйки ги за Капитана повече от веднъж. Той се радваше, че двамата отново са се събрали с помощта на някаква шантава агенция за уреждане на секс срещи.

1Night Stand може и да беше скъпа услуга, но ако питаха него, това бе просто агенция за уреждане на секс срещи. Не че се оплакваше, бяха минали доста месеци, откакто бе имал възможността да прекара вечерта с някоя добре изглеждаща, склонна жена, която да го възбуди. И все пак, каква жена отиваше на среща като тази?

Изглежда повечето от жените, по които бяха полудели приятелите му, бяха точно от среща за една нощ, тъй че явно имаше нещо по-специално в тази услуга.

Пътят от Алън до центъра на Далас отне почти час в натоварения трафик към града от съседните квартали. Броди провери два пъти часовника си. Срещата беше за седем часа и последното, което искаше, бе да закъснее.

„Шанън. Да се надяваме, че няма да е прекалено ядосана, защото в последната минута мъжът е бил сменен. Но ако иска секс, ще се погрижи за това.“ Беше малко изненадан от обаждането, докато Док не му обясни, че Мат имал лош ден и вече два пъти отлагали срещите му.

Да се запишат на среща в *1Night Stand* беше нещо, което много момчета правеха, след като се върнеха в Щатите. На някои от екипа им бе доста трудно да привикнат отново към цивилния живот. Мат определено бе един от тях. И за да подкрепят братята си по оръжие, повечето се присъединяваха, дори такива като Зак или Док, дори Капитана, които вероятно нямаха нужда. Рейтингът за успеха на тези срещи не успя да притъпи скептицизма му още докато беше в Ирак и не му искаше да се присъединява. Но бе дал дума, че ще го направи, когато се оттегли от активна служба. А тъй като нямаше никакво намерение да го прави, освен ако не изнесат мъртвото му тяло от полето, всичко бе наред.

Трафикът намаля и той паркира джипа пред валето на клуб „Сибарит“. Сексапилното вале беше изненада за него и той нямаше как да не се усмихне, когато перфектно заоблените й бели гърди едва не изскочиха от стегнатото елече, в което се бе напъхала. Тя взе

ключовете му, даде му билетче и му намигна. Може би ако с *Шанън* не се получише нищо, щеше забие тази висока сладурана.

Охраната на вратата бе огромен здравеняк, но също така учтив и услужлив. Погледът му го обходи бързо и ефективно. Броди го хареса на мига. Мъжът може да бе облечен богато и изискано, но си личеше, че е защитник. Пъхвайки билета от валето в джоба си, той измъкна портфейла си, изваждайки черната картичка с изписани в сребристо букви. Деймън му бе дал поканата заедно с якето назаем.

— Добре дошли в клуб „Сибарит“, лейтенант Есекс. — Мъжът огледа картичката, преди да му я върне и да отвори една от тъмно черешовите врати в готически стил. Дърворезбата щеше да го изненада, ако Док предварително не го бе предупредил за стила на клуба. Дърворезбата представляваше детайлно изобразени мъже и жени, заети с орален секс. Щом едната врата се отвори, двойките бяха разделени.

По дяволите! Броди се загледа за миг в картините. Балансираната сексуалност едновременно го развълнува и отблъсна. Сексът трябваше да бъде горещ, потен, примитивен, а не подобна публична изява. Поклащайки глава, той прокара ръка през косата си. Чувстваше се някак странно без подкреплението си.

Отпуска. Напомнянето не успя да го накара да отпусне рамене или да успокои очакването, пулсиращо в стомаха му. Влизайки навътре, той слезе по покритото с килим стълбище към тъмното лоби, в което се разиграваше странно шоу с три жени, облечени в рокли с пайети, заставащи в невъзможни пози, докато въздухът сякаш пулсираше от музика, подобна на блус с лек рокендрол ефект.

Всяка маса бе слабо осветена от хартиени фенери, които хвърляха дълги сенки към танцьорките. Жените се навеждаха, въртяха и извиваха бедра в перфектен синхрон. Когато кракът му стъпи на последното стъпало, трите жени замръзнаха, светлините изчезнаха и прожектора се насочи към дългокрака червенокоса жена, която излезе иззад завесата. Ако Джесика Рабит бе истинска жена, тя щеше да изглежда точно така, както жената, която вдигна микрофона към устните си, приветствайки публиката си с нисък дрезгав глас като на италианката Катлийн Търнър.

Беше по-секси и от вратите на клуба.

Гласът на жената пееше на чужд език, изричайки забранени удоволствия. Келнери в черни униформи се плъзгаха около масите, поднасяйки питиета и храна, без да прекъсват магията, разливаща се от сцената. Той не мислеше, че жената наистина е италианка, но това не пречеше на емоцията, която създаваше.

Пленен, Броди гледаше как тя излива емоция от музика на сцената. Сърцето му трепна, прескачайки един удар. Всичко в стаята замлъкна — от шепота на клиентите по масите до движенията на персонала. Когато един мъж излезе напред да срещне жената, тя се обърна и хвана ръката му. Той поде заедно с нея песента и тя се трансформира от нещо провокативно в нещо, което можеше да стисне сърцето на човек.

Леко движение зад него улови погледа му. До него застана великолепна жена, а късите ѝ черни къдрици бяха внимателно подредени около порцелановото ѝ лице.

— Пейт за сбогуването — промърмори тя, гласът ѝ бе почти прекалено тих, за да я чуе над извисяващите се гласове на дуото на сцената, като любовници, танцувайки по нотите на мъжки баритон и женски дрезгав глас.

— Не говоря езика. — Той последва примера ѝ, откъсвайки се от магията на двамата изпълнители. Някъде отзад на сцената се раздвижиха танцьори, но те бяха толкова незабележими, че той се съмняваше публиката дори да ги е забелязала.

— „Когато съм сам, мечтая за хоризонта и думите ми бягат. Няма светлина в стая, в която няма слънце.“ — Гласът на жената бе нежен, докато превеждаше песента. — „И няма слънце, ако не си до мен. През всеки прозорец протягам сърцето си, сърцето, което ти спечели. В мен ти изливах светлина и тази светлина ще можеш да откриеш встрани от пътя.“

Странно, но сълзи напълниха очите му, докато бе потънал в гласа на прекрасната сирена. Откъсвайки погледа си от изпълнителите, той наклони глава. Капчици сълзи покриваха невъзможно дългите мигли на жената, но тя гледаше изпълнителите, а ръката ѝ си играеше с монета, висяща на верижка около шията ѝ.

— Тя му казва, че е време да се сбогуват: „Места, които никога не съм виждала и изживявала, сега ще посетя. Ще плувам с теб на

кораб в море, море, за чието съществуване никой не подозира. Време е да ти кажа сбогом.“

Музиката стана по-силна, когато гласът на жената до него заглъхна. Лицето ѝ на сирена бе изпълнено с емоции, а пръстите, стискащи монетата, бяха побелели.

На сцената гласът на мъжа отново се извиси, нежен рев, обещаващ буря над вълните.

— Той ѝ казва, че когато е далеч от него, мечтае за хоризонта и стои онемял. Знае, че тя ще е с него, че винаги ще бъде до него. Тя е неговата луна, слънцето, и без значение къде ще отиде, тя винаги ще е с него, винаги и завинаги.

Броди долови лекият шепот на сълзите в думите ѝ. Той също преглътна своите емоции. Беше ставал свидетел на прекалено много сбогувания през последното десетилетие, съпрузи, съпруги или деца, пожелавайки безопасно завръщане на пехотинците им, които заминават на мисия. Никога не бе завиждал за тези сбогувания, за болезнения копнеж, за прошепнатите обещания, тихия ужас или смелите лица. Никога не му бяха липсвали писмата, носещи думи на любов и нужда, или замазаните обаждания по скайп с поглед на любимите лица от дома.

Досега.

Сирената спря и музиката се усили до кресчендо, когато мъжкия баритон отново запя.

— Той ѝ казва, че е време да се сбогуват. — Тя едва успя да преглътне емоцията при последните думи. — Места, на които никога не е бил и на които не е ходил с нея, сега също ще ги посети и ще я носи със себе си през моретата, морета, които повече не съществуват. — Една сълза се плъзна по бузата ѝ и заблестя на изкуствената светлина като осветена от утринното слънце.

— Те си обещават, че ще съберат отново, че ще бъдат заедно в моретата, и макар да мислят, че са разделени, разстоянието помежду им няма да съществува в морето. Тя ще бъде с него и той ще бъде с нея завинаги. — Последните ѝ думи заглъгнаха и песента свърши, оставяйки само обещанията и копнежа им да висят във въздуха. За миг настана тишина, преди да избухнат бурни аплодисменти.

Броди също аплодира. Компаньонката му също изръкопляска, спирайки само за миг да попие сълзите си. Тя му се усмихна, когато

осветлението стана по-ярко, разведрявайки атмосферата.

— Благодаря — каза той искрено.

— Няма защо.

Той я погледна — вирнатото носле, високите скули и топлите кехлибарени очи с цвят на нещо средно между жълтото и златистото, което бе невероятно за определяне. Бе слаба, висока и крехка по начин, нашепващ за деликатност. Но очите ѝ бяха топли, силни и почти толкова заплениващи, колкото песента, която му бе превела. А още по-невероятно бе странният копнеж, който извиваше леко ъгълчетата на устните ѝ.

— Броди Есекс, мадам. — Той си припомни маниерите и протегна ръка към нея. Очите ѝ се разшириха за миг, сякаш разпознавайки, и леката ѝ усмивка стана по-голяма.

— Шанън Фабри. — Ръката му почти изцяло обгърна нейната. Ледените ѝ пръсти бяха в противоречие с огъня в очите ѝ, когато ги обгърна с ръката си, приемайки запознанството, и му се прииска да ги стопли поне за миг.

„Шанън? Срещата ми?“

— Приятно ми е да се запознаем — измъкна той думите от прашасалите си социални умения. — Наистина ми е адски приятно да се запознаем.

„О! По дяволите, да.“

ГЛАВА 2

Шанън погледна към мъжа, който държеше ръката ѝ. Лекото му смущение и смръщените му вежди, докато слушаше музиката, я привлякоха като молец към пламък. Изпълнителите представяха една картина на желание и любов, което надмогваше времето и разстоянието. Бе забелязала Броди в мига, в който влезе в клуба, сякаш изсмуквайки всичкия кислород от помещението. Годиците, прекарани в изучаване на мускулести форми, не я бяха подготвили за абсолютната мъжественост, която се излъчваше от него.

Кремавата му риза блестеше нежно под слабата светлина. В добавка с тъмното сако и удобните дънки, той крещеше от сурова сексуалност. Изсеченото му лице бе красиво и мъжествено. Високи скули се издигаха над квадратната челюст със само лек намек за острота. Прясно избръснато, лицето му показваше, че прекарва много часове навън. Тъмната му коса бе късо подстригана в строг военен стил.

Дори ушите на мъжа бяха с перфектната форма, прилепени до главата му с изкусителна извивка. Дланите я сърбяха да проучи профила му. Щеше да ѝ отнеме часове да му направи скулптура. Леките промени в изражението му свидетелстваха за много по-силни емоции, отколкото бяха видими на пръв поглед, а очите му бяха леко повдигнати в ъгълчетата с леки бръчици. Той седеше изправен, с изпънати рамене, и все пак, въпреки позата му, изглежда бе напълно отпуснат.

Тя разчиташе всяко послание на тялото му.

Събличайки го наум, тя искаше да изучи всяка линия на мускулите му. Дали щеше да има трапчинка в средата на гръдния му кош? Дали ханшът му се стеснява под ребрата? Дали има твърди като дъска за пране, еднакво развити коремни мускули? Дали бедрата му се стягаха, затвърдявайки напрежението, където кожата на задните му части се среща с тази на бедрата му?

Влага ороси бикините ѝ и тя се насили да го погледне. Беше там да се срещне с този мъж, вероятно да преспи с него, а не да го съблича, за да му извая скулптура.

Но, проклета да е, ако не искаше поне да проследи с ръка страхотните му форми.

— Приятно ми е да се запознаем — бавно провлече Броди. — Наистина ми е адски приятно да се запознаем.

Гласът му носеше лек английски акцент с твърд изговор на гласните и мек на съгласните. Начинът, по който говореше, бе едновременно еротичен и провокативен.

— И на мен ми е приятно да се запознаем. — Цял кошер пчели зажува в стомаха ѝ, кръвта завря нетърпеливо във вените ѝ, карайки кожата ѝ да настръхне. „Точно за това съм тук. Големият брилянтен план да превъзмогна страха да бъда докосвана. Господи, налага ли се да ми държи ръката?“

Тя започна да се бори с желанието да отскубне пръсти от хватката му. Да опита да не се отдалечи бе по-трудно, отколкото си бе представляла. За щастие сервитьорката избра точно този момент да дойде, за да ги отведе до масата им. Устните на Броди се извиха леко към жената, но той почти не я погледна.

— Лейтенант Есекс, госпожице Фабри, масата ви е готова.

„Лейтенант.“ Сякаш сноп светлина освети солидната му брадичка, акцента, облеклото, дори позата му, и вече всичко имаше смисъл. Той бе военен. И вероятно бе на активна служба, щом сервитьорката се обърна към него с чина му.

Засмуквайки леко долната си устна, Шанън вкуси шоколадово-ягодовото си червило, което бе сложила преди няколко минути. Мразеше грима и много рядко си правеше труда да си прави прическа. Ако Джанин не бе настояла да се отбие в салона преди срещата си, вероятно щеше да се появи с дънки, тениска и коса, хваната на конска опашка. Както изглежда, тъмнолилавите ѝ панталони и черната блуза с връзки точно около прекалено малките ѝ гърди, създаваха друга илюзия. Черните ѝ велурени обувки ѝ даваха възможността да се движи грациозно, без да се клатушка несигурно на високи токчета. Прекарваше прекалено много часове от деня си боса и просто нямаше как да си причини мъчението точно сега да обуе обувки с висок ток.

— Ще тръгваме ли? — Гласът на Броди я измъкна нежно от мислите ѝ и тя се изчерви леко. Просто бе стояла пред него и го гледаше.

Кимайки, тя най-после откъсна погледа си от него и последва сервитьорката. Броди се движеше плътно зад нея, излъчвайки топлина срещу гръбнака ѝ, докато заобикаляха масите, насочвайки се към едно по-уединено сепаре, скътано удобно до стената. Високите облегалки създаваха илюзията за уединение, но все пак имаха изглед към сцената.

Броди я изчака да се настани, хвърляйки ѝ дълъг замислен поглед, преди да се плъзне на мястото срещу нея. Тя седеше на самия ръб, без да му дава възможност да седне до нея. Дали не трябваше да се премести настрани?

Несигурността се бореше с нуждата ѝ за самосъхранение. Тя поклати глава, което бе първата солидна крачка. Може би, ако той изчакаше, преди да я докосне отново, бе добра идея. И точно когато тази мисъл се настани трайно в ума ѝ, краката му докоснаха нейните под масата.

Тя застина. Твърдият мускулест мъжки прасец сякаш прогаряше плътта ѝ през пластовете дрехи. Горещината му се разпространи в нея, прогонвайки студа, изпращайки напълно различна вълна от усещания пред нервните ѝ окончания.

— Бихте ли искали нещо за пиене? Или ще се насочите насочваме направо към специалитетите?

— Ще пия бира, каквато изберете. — Думите на Броди може и да бяха насочени към сервитьорката, но погледът му не се откъсваше от Шанън, а между очите му имаше лека тревожна бръчица.

„Алкохолът точно сега ще е много лоша идея.“ Вътрешностите ѝ се свиха, разкъсвани между желанието да избяга и нуждата да го докосне. „Спри се. Той не е направил нищо, с което да те заплаши, или да те накара да се чувстваш зле. Просто си поръчай нещо за пиене, по дяволите.“

— Може ли едно лате? С канела?

Ако Броди бе изненадан от поръчката ѝ, той не го показва. Сервитьорката кимна, но продължи да гледа към него, навлажнявайки устни. Очевидният интерес на жената към Броди подразни Шанън. И все пак той не бе откъснал поглед от нея.

— Добре ли си? — Гласът му я накара да потрепне.

— Не. Да. Ъм... — заекна тя. Руменина покри лицето ѝ и тя стисна ръце върху масата, за да се въздържи да не скрие лице в тях.

— Може ли да избира отговор „Г“ с всички изброени по-горе? — Състрадание изпълваше думите му, но погледът му остана все така сериозен.

— Съжалявам, обикновено не съм така чалната. — Господи, трябваше да отиде в банята и да си зашлеви два шамара. Мъжът, стоящ пред нея, бе великолепен. И то не само заради контурите на лицето му или изразителните му черти. Той бе така мъжествен, всичко в него — от мускусния му аромат до твърдата линия на устните му, сега извити в лека усмивка.

— Чалната? — Зад думите му личеше потиснат смях. — Не мисля, че съм чувал тази дума, откакто една от монахините ми извика, че ще се чалне заради мен, задето не мога да си откъсна ръцете от момичетата.

— Харесвам тази дума. — Шанън се завъртя леко, стягайки седалището си в опит да се спре да не шава. Изкушението, което представляваше този мъж, караше бикините ѝ да се подмокрят. Дълбоката физическа реакция бе в пълен разрез с нервността, караща сърцето ѝ да препуска лудо. — Има характер и до някаква степен отразява точно чувствата ми.

Той изчака за миг сервитьорката да поднесе питиетата им. Светлината се отрази в златистата му бира, блестейки под короната от гъста пяна над леденото питие, докато от кафето ѝ се издигаше пара, добавяйки аромат на канела и тиква във въздуха около тях. Той вдигна ръка към сервитьорката, спирайки думите ѝ, преди жената да успее да проговори.

— Може ли да ни донесете плато с подобрени специалитети и да ни дадете малко време да решим?

Жената измърмори едно „разбира се“ и отново изчезна. Обвивайки студените си пръсти около топлата чашка с димящо кафе, Шанън едва прикри тръпката си.

— Добре, кой е бил той и искаш ли да му счупя краката? — Лекотата и искреността, с която зададе въпроса, не успяха да прикрият загрижеността в сериозния му поглед.

— Съжалявам — избъбри тя и наведе глава. Всичко това бе ужасна идея. Кого заблуждаваше? Не можеше да прекара пет минути в

компанията на истински мъж, без да се разпадне, та какво остава да отиде в леглото с него, или да открие страстта, която толкова много липсваше в работата ѝ.

— Хей, няма за какво да съжаляваш. Аз съм напълно непознат, но някой те е наранил и предполагам, че е бил мъж. Ако искаш да му счупя краката, мога да ти купя вечеря, да се погрижа за краката му и да те откарам у дома.

— Сериозно ли? — Тя погледна към него през миглите си, боейки се да срещне погледа му.

— Абсолютно. Само страхливи копелета нараняват жени. Нямам никаква търпимост към такива. Затова ми кажи за него, ще хапнем и ще се погрижа.

Дали говореше сериозно? Шанън буквално не можеше да осмисли сериозното му предложение. Нищо от думите на Броди не приличаше на шега или изтъркана реплика. Погледът му остана спокоен, твърд и фокусиран върху нея. Той не обръщаше никакво внимание на разголените жени на сцената, извиващи телата си в невъзможни пози. Тя се сви под погледа му.

— Не си дошъл на тази среща, за да участваш в сбиване.

— Сбиване значи, че освен аз да удрям, някой трябва да ме удари. Повярвай ми — Броди се усмихна... широка, бавна усмивка, която се обви около сърцето ѝ, притискайки го силно към ребрата ѝ, — няма да може да го направи. А ако успее... е, това ще направи нещата много по-забавни.

Смехът се изтръгна през устните ѝ, преди да успее да се спре. Все още с усмивка, треперееща на устните ѝ, тя каза:

— Мисля, че това е най-романтичното нещо, което някой ми е казал.

— Значи сте се срещали с грешните мъже, госпожо. — Броди млъкна, когато сервитьорката донесе плато с пържена храна, пържени картофи, парченца сирена, пилешки крилца и какво ли още не. Стомахът на Шанън изкъркори, когато ароматът на храната достигна до носа ѝ. Той махна, отпрацайки сервитьорката, и постави пред нея малка чинийка. — Първо дамите.

— Лейтенант Есекс...

— Броди.

— Броди, не мога да повярвам, че ще го кажа, но мисля, че тази вечер бе грешка. — Тя устоя на желанието да си вземе от храната, стисвайки ледени пръсти около чашата с кафе, нуждаейки се отчаяно от топлината му.

— Може би. Но няма да е първата грешка, в която участвам, а храната е хубава, музиката е приятна и ти имаш прекрасна усмивка. Нека да хапнем. — Той бутна платото към нея. — Как е името на копелето?

Шанън посегна предпазливо към чинията, колебаейки се, насочила поглед към парче пържено сирене.

— Не знам името му.

Броди побутна платото още към нея и тя взе сиренето. Потапайки го в соса, тя го вдигна към устните си и го лапна. Напълно съзнавайки за изпитателния му поглед, тя задъвка съсредоточено.

— Хубаво ли е? — Той завъртя платото, бодвайки си от сиренето, оставяйки частта от чинията с пържени картофи да е по-близо до нея.

Всичко ухаеше невероятно. Цялата ситуация бе ужасяваща за нея, но стомахът ѝ явно не се интересуваше от друго, освен от задоволяването на собствените си потребности. Довършвайки сиренето си, тя взе няколко картофа и две пикантни крилца слагайки ги в чинията си. Виждайки го как кима, тя не успя да сдържи усмивката си.

— Да. Пълна развалина съм.

— Гладна си и си нервна, а аз съм напълно непознат. Но и това е от полза.

Той бе така дяволски спокоен. Взе си крилце със сос барбекю и тя го наблюдаваше как се храни, без да се изцапа поне малко. Устните му се движеха срещу месото. Тя бяха твърди, решителни и великолепни. Особено когато езикът му се покажеше и ги обличеше. Напрежението в прасеца ѝ отслабна, когато кракът му се подпря на нейния. Или пък нейният крак се подпря на неговия.

— Освен да гледам живото възплъщение на изкуството, не съм сигурна каква друга полза може да има.

Той погледна многозначително към чинията ѝ и, пръхтейки леко, тя си взе картофена кожичка, добавяйки картофен чипс, разтопено сирене и бекон.

— Можеш да ми кажеш всичко, което пожелаеш, няма да те съдя. Не е нужно утре да ме виждаш. Имаш много свобода, след като ще е само тази нощ.

— Но ти си дошъл тук за секс. — Тя изрече думата „секс“ по-високо, отколкото бе възнамерявала, а музикантите избраха точно този момент да спрат да свирят. Лицето ѝ пламна и тя покри устата си с ръка.

Лекият му смях я помилва през масата.

— Тук съм, за да се срещна с една красива жена, да послушам приятна музика и да вечерям.

— Предполагам, че две от три не е зле.

— Това може и да мине за вечеря, всичко зависи от настроението. — Устните му се извиха и в думите му тя долови нежно мъмрене. Той нямаше да ѝ позволи да подценява външния си вид. Но тя знаеше, че е далеч от великолепната жена на сцената, и дори не се доближава до провокативните жени, които вечеряха около тях. По дяволите, дори сервитьорката бе по-секси от нея.

Защо не бе облякла рокля? Или нещо по-привлекателно?

— Прекалено мил си.

Той сви рамене.

— Нямам време за хубави думи или празни комплименти. — Той добави още храна в чинията ѝ, преди да избърше пръсти в кърпичката си и да отпие от бирата си. — Искаш ли още нещо към това? Пържола? Пиле? Риба?

— Какво ти става с тази храна?

— Нервна си. Което значи, че вероятно днес не си яла много. Студено ти е. Което значи, че организма ти се срива. Поттиш се. Която значи, че все още се чувстваш зле да бъдеш някъде другаде, вместо просто да се отпуснеш и да бъдеш самата себе си. Храната може да помогне на първите две, а за третото ще се погрижим заедно. Затова яж. — Убедителността и честността в думите му сякаш разголиха душата ѝ и тя изпълни нареждането му.

Отново.

Тя вдигна едно крилце със сос барбекю с двете си ръце и, завъртайки го между пръстите си, отхапа. Броди беше прав. Той бе непознат. Бе дошъл, проверен от *1Night Stand*, точно както бе проверена и тя. Не беше откачен или психопат. Беше повече от мил,

въпреки че обичаше да дава нареждания. Но тя не реагираше негативно на заповедите му, и ако не друго, то поне правеше нещата по-лесно.

— Бях изнасилена — призна тя, отбягвайки да поглежда към него. — Не си го спомням. Не помня мъжа. Дори нямам спомен кой може да е бил. — Думите ѝ започнаха да се изливат бързо, пълнейки очите ѝ със сълзи, но тя примигна, за да ги прогони. Петте години психотерапия може би вече се отплащаха. — Бях на парти, а после се събудих в стаята си в общежитието — гола, използвана и посинена. Никой не ме е видял да си тръгвам с някой и никой не е докладвал за изчезването ми. Отне ми три дни да се обадя на полицията и да съобщя, но дотогава вече бе късно. Каквито и доказателства да намереха, не бяха достатъчни.

Пускайки крилцето в чинията си, тя посмя да погледне Броди. Изражението му остана спокойно, но сега се долавяше някаква острота във въздуха около него.

— Не знам кой е бил, защо го е направил, и въобще дали наистина е било изнасилване. Може би съм се съгласила. Но така и не успях да го преживея. Ходих на терапия, смених училището, посветих се изцяло на работата си, и ето ме тук сега, опитвайки се да гледам един мъж и да не се чудя дали на сутринта ще се събудя и няма да си спомням нищо.

Цялата идея за това беше абсурдна. Критиците наричаха творбите ѝ студени, празни и неемоционални, че им липсва страст, без значение колко са красиви. Тя бе решила, че ако се справи със страховете си, би могла да намери страстта, която ѝ липсва толкова много. И бе решила, че услугите, предлагани от *1Night Stand*, ще бъдат идеални.

Безопасни, секси и прости. Стомахът ѝ се сви около храната, която бе погълната. Отпусвайки ръце над чинията си, тя се облегна назад.

— И преди да кажеш каквото и да е било, няма да се обидя, ако си тръгнеш. Мислех, че съм готова за това, но вече не съм сигурна.

— Не ме познаваш, Шанън, и заради това ще ти простя обидата върху честта ми. Аз ще бъда обиден, ако си тръгна, затова, моля те, не го предлагай отново. Без значение дали тази нощ ще се случи нещо, или не, сега смятам да вечерям с най-сексапилната жена, която съм

виждал от много дълго време. Тя е умна, говори италиански и наистина искам да поостане.

— Защо? — Тя не успя да се сдържи да зададе въпроса.

Броди махна към сцената.

— Те ще пеят отново, а тъй като не говоря езика, няма да разбере нищо от песента.

Тя погледна към двойката, която излезе на сцената под сноповете светлина, и някакво чувство вътре в нея я накара да се отпусне. Бавно, нежния звук на пианото се извиси над шепота в клуба. Броди издърпа крака си от нейния и лекото движение привлече вниманието ѝ към него. Той се плъзна настрани по сепарето и, улавяйки погледа ѝ със своя, той потупа мястото до себе си. Сърцето ѝ заби лудо. Ужас и вълнение се бореха вътре в нея.

Ниският дрезгав глас на певицата последва мелодията. Шанън можеше да остане там, където си беше, спазвайки дистанция. Или можеше да събере жалките остатъци от куража си и да се плъзне до него.

Броди не каза нищо, просто наблюдаваше жената пред себе си. Ако останеше там, свита и страхлива, мнението му за нея нямаше да се промени. Нямаше значение, че тъкмо се бяха запознали, че бяха прекарвали заедно по-малко от час. По изражението му се четеше всичко, което тя искаше да знае. Той нямаше да я накара да стори нещо, за което не е готова.

О, по дяволите!

Избутвайки внимателно чашата си, тя стана от мястото си и се настани до него, преди да е размислила. Мястото бе топло от тялото му и топлината я изпълни с увереност. Броди се усмихна и се наведе леко към нея, казвайки:

— Кажете ми за какво пеят.

Топлият му дъх погъделичка ухото ѝ и тя откъсна поглед от певицата, озовавайки се на милиметри от него.

„Милостиви боже, той е още по-красив отблизо.“

ГЛАВА 3

Броди облегна едната си ръка на облегалката на сепарето, без да си позволява да я докосне. Всичко в нея крещеше, че е крехка и ранима, но той знаеше, че под повърхността се крие ядро от неизчерпаема сила. Тихичкият ѝ глас, когато му призна защо се е записала в *1Night Stand*, го накара да се засрами от по-ранните си мисли. За щастие не бе казал нищо на глас и по тази причина не се налагаше да се извинява. Искаше му се тя да знаеше името на насилника си. Да му счупи краката щеше да е по-лесно, отколкото да се бори с призрак.

— Предполагам, че песента е от няколко части, защото в момента пеят за това как са се видели за пръв път и за първата им среща. — Шанън се обърна към него, а гласът ѝ се снижи една октава.

Той остана напълно неподвижен. В приемната грижа бе срещал достатъчно момичета. Момичета, които бяха насилвани, момичета, които бяха малтретирани, и повече от едно, паднало си по грешното момче. Беше нужна сила, за да го признаеш. И повече от сила, за да го преживееш.

— Денят е бил тъмен, тя е била сама, нямала е приятел, на който да се облегне, и тогава се е появил той. Донесъл слънцето със себе си и прогонил всичките тъмни сенки в живота ѝ. Не знаела как да диша, докато не се запознала с него.

Думите заседнаха в гърлото ѝ. Емоциите, трептящи в нея, го обгърнаха, карайки го да желае да отстъпи назад. Но той никога не бе отстъпвал, дори пред лицето на най-страшната ситуация. През годините бе защитавал много хора и сега всеки инстинкт в него крещеше да защити тази нежна жена.

— Той също си спомня онзи ден, облаците, закриващи луната, избледнелите звезди на небето и как небесата се разтварят, и щом се появява тя, слънцето пробива тъмата, осветявайки пътя му, стопляйки го и отвеждайки го отново у дома.

Броди хвърли поглед на дуета на сцената. Двамата стояха в двата края на сцената с гръб един към друг. Бездната между тях бе осезаема като музиката, като песента им и като гласа на Шанън.

— Тя иска винаги да върви под слънцето, но знае, че дори най-блестящия ден трябва да се предаде пред нощта, и макар да си казват сбогом, тя ще носи слънцето в гърдите си и ще го пази там. — Лека въздишка последва думите ѝ, но тогава гласът на мъжа се извиси и той поде песента.

Въпреки езика и силата, великолепието на гласа му дори малко не се доближаваше до този на жената. Думите му бяха прями, изпълнени с гняв, тревога и нужда.

— Когато падне нощта и дневната светлина избледнее, той чува как тя вика името му. Чуди се дали спи и тази мисъл го плаши, но тя е там до него и го задържа до себе си, въпреки разстоянието, което ги разделя. — Попивайки музиката, Шанън отпусна гръб и рамото ѝ се облегна на гърдите му, в началото леко, но когато се обърна и продължи да превежда, тя се отпусна изцяло върху него. — Сама е и обикаля из стаята си, сенките са около нея, но от другия свят, от онзи, където никой не може да я последва, тя чува как той я вика. Ще го последва в сънищата, където могат да се срещнат отново, и никога няма да се чувства близо до дома, щом той е така далеч. В сънищата ѝ той търси, завинаги изгубен, надяващ се, вкопчен в спомените, спомените, които винаги ще ги обвързват. — Тънките ѝ пръсти се свиха в юмруци и Броди гледаше как кокалчетата ѝ побеляват. Пускайки чашата си с бира, той посегна и обгърна с ръка нейната. Тя пое остро и дълбоко дъх, притисвайки се към него. Но той се насили да остане спокоен, отпуснал ръка върху нейната като щит срещу тъгата, породена от песента.

Тя дишаше тежко, но нито се отдръпна, нито го отблъсна. Когато мъжът запя отново, тя може би дори леко се успокои. Или просто Броди си въобразяваше.

— Той знае, че скоро ще се събуди, и тя няма да е до него, щом отвори очи, и макар да си тръгва, той трябва да вярва, че един ден ще са заедно наистина, а не само в сънищата. Не знае причината, но това е най-близкото, в което може да се доближи в този океан от причини. Той ще се вкопчи в него и ще намери начин да я открие отново. — Тя

млъкна, последните акорди заглъгнаха и сцената потъмня. Избухнаха аплодисменти, подобно на стрелба от пистолет, разцепвайки тишината.

Шанън подскочи и Броди обви ръка около нея.

— Всичко е наред — промърмори той и тя се засмя разтреперено, отпусвайки се срещу него. Стисвайки я леко за последно, той я пусна, за да може тя да се отдръпне от него, ако пожелае.

Когато светлината отново проблесна и на сцената излязоха танцьорките, тя посмя да го погледне. Той срещна нервния ѝ поглед с усмивка.

— Наистина си много добра в превода.

— Благодаря ти. Когато бях в гимназията, ходих на обмен на ученици във Флоренция.

— Аз така и не стигнах до Италия. Но вече трябва да отида.

— Обожавам я. Винаги си казвам, че ще се върна там, но все нямам или време, или пари, за да го направя. — Тя отново се изчерви. — Какво е това, което има в теб? Казвам първото нещо, което ми дойде на ума. Обикновено съм по-сдържана.

— Харесваш ми така. Затова не се променяй. Какво ти хареса най-много в Италия? — Вдигайки глава, той улови погледа на сервитьорката, и, кимайки към чашата с кафе, той вдигна два пръста.

— Изкуството, историята, усещането да вървиш по същите пътища, по които е вървял Медичи, където са се провели бунтовете, където са учили едни от най-великите артисти, и където най-великите артисти са създали великолепните си монументи. Тя е дом на Микеланджело, на Да Винчи и още толкова много. Там се е родил Ренесансът. Докато бях там, си мислех, че никога няма да се наситя на града, а семейството, у което бях, беше прекрасно. Водеха ме навсякъде и бяха готови да ме чакат с часове, докато рисувам или изучавам нещо. — Сияйният блясък в очите ѝ се трансформира от нещо прелестно в нещо абсолютно удивително.

— Ти си артист.

Руменината на скулите ѝ добави още един нюанс към прелестността ѝ.

— Виновна.

— Какво правиш?

Шанън се поколеба, когато сервитьорката донесе две нови чаши с кафе с канела. Броди плъзна ръка към чашата и я стисна лекичко, преди да започне стратегическо отстъпление. Тя все още седеше точно до него, кракът ѝ се притискаше в неговия, раменете ѝ се опираха на гърдите му, а ръката му зад гърба ѝ, бе достатъчно близо, че пръстите му да си играят с яката на якето ѝ.

Просто не можеше да откъсне ръце от нея.

— Скулптор съм и мога да кажа, че звучи много по-бляскаво, отколкото е в действителност.

— Не знам — той наклони глава и се усмихна, — мисля, че си доста бляскава.

Тя застина с чашата кафе пред устните си, преди да се засмее. Това бе първият истински смях, който чуваше от нея, откакто се бяха запознали. Беше богат, гърлен и изпълнен с живот. Смяхът накара искри да се появят в очите ѝ и в тях блесна огън, сякаш зад ирисите ѝ засияха пламъците от стотици свещи. Звукът го изпълни, свивайки стомаха му на топка и разтърсвайки го из основи.

— Наричали са ме с много имена, но никога бляскава. — Тя остави чашата кафе и се обърна към него. Завъртайки бедра, тя опря коленете си в него и невинния контакт изпрати бучащата му кръв направо към слабините му.

— Тези ръце изглеждат ли ти много бляскави? — попита тя, вдигайки пръсти. Тънки и добре оформени, те бяха без никакъв маникюр. Кокалчетата бяха одраскани, всяко едно от тях, а кожата бе цялата надраскана, зачервена и прясно порязана най-вече в края на пръстите. Мръщейки се, той взе ръцете ѝ, обръщайки ги с дланите нагоре, за да огледа покритите с мазоли и охлузвания длани.

— Не. Изглеждат силни, способни ръце, които не се боят да се изцапат, да вършат физическа работа или да се пресегнат към това, което желаят. — Изглеждаха като ръцете на всеки пехотинец, прекарал седмица в пустинята... засъхнали пръсти, напукани и покрити с мехури от горещината, порязани и надраскани от работа.

Погледът ѝ трепна и Броди вдигна ръцете ѝ към устните си, целувайки всяка една от тях.

— Точно като умната, сексапилна жена пред мен.

— Как го правиш? — Очите ѝ се разшириха леко, но тя го гледаше усмихната и замаяна.

— Какво правя? — Той повдигна предизвикателно вежди.

— Да обръщаш всичко негативно в позитивно. Не може наистина да си си представял тази нощ по този начин.

— Научен съм да работя с това, което имам, и когато прекарваш живота си с много малко, се учиш да оценяваш всичко, което е различно от това, което си очаквал. Нямах никакви илюзии за тази вечер, затова престани да мислиш за мен като за някой идиот, който иска да те изведе за едно бързо на задната седалка на колата си. Нямам време за простотии. Харесвам те. Забавна си. Умна си. Секси си. И не ядеш много. — Той изви леко устни, когато тя отново избухна в смях.

— И аз те харесвам. — Думите ѝ бяха съпроводени с усмивка. — Мислех, че е нелепо да се запиша за свалка за една нощ...

Броди отпусна ръце, обгръщайки я внимателно. Хареса му това, че тя не се отдръпна.

— Защо се записа?

— Не искам да ме съжаляваш.

— Честно, не те съжалявам. Ако не искаш да ми кажеш, няма проблем. Но бих се радвал да науча.

Той не я притисна, но също така не откъсна поглед от нея, дори и за да погледне лудите изпълнения на сцената. Стаята потъмня зад тях, оставяйки пред него само красивото ѝ лице, изкривено от нерешителност.

— Правя мъже... — Устните ѝ се извиха, осъзнавайки, че можеше да се изкаже по-добре, а Броди я чакаше да продължи. — Правя скулптури на мъже. Това е специалността ми. Обичам мъжкото тяло, формата, контурите, силата, твърдостта и нежността му. Обичам всяка част от него. Но още от колежа, един учител след друг, един критик след друг, всеки казваше, че работата ми е студена, прекалено цинична, без страст. — Тя прехапа долната си устна.

— Значи искаш да си върнеш страстта?

— Да. Не ходя на срещи. Не харесвам мъже... имам предвид, харесвам мъжете, наистина, но само като приятели. — Тя въздъхна. — Продължавам да изричам всичко по грешния начин.

— Изплашена си. — Броди реши да изпробва теорията си и вдигна ръка, прокарвайки пръст по бузата ѝ. Тя застина напълно при действието му, но не се отдръпна. Зениците ѝ се разшириха, устните ѝ се разтвориха и тя пое плитко въздух. — Наистина си изплашена, но

дори не си напълно сигурна от какво се боиш. И това прави по-трудно дори самото изричане на страха.

Той се уповаваше на обучението, което бе получил. Като офицер неговата работа бе да се грижи за мъжете си и да наблюдава за различни сигнали от тях. Посттравматичния стрес се излъчваше на талази от Шанън, и без значение дали го осъзнаваше или не. Това, че не помнеше нападението, правеше всичко по-трудно, от което се пораждаха вината и срама.

— С теб всичко изглежда по-лесно. Може би си прав и това, че си непознат, помага, но вече не се чувствам така, сякаш си някой случаен странник.

Той хареса признанието ѝ и продължи нежно да милва бузата ѝ. Тя се отпусна. Броди бе търпелив мъж и можеше да ѝ даде времето, от което се нуждаеше.

— Имам идея... макар че е леко нетрадиционна.

— Нима? — Интерес изпълни погледа ѝ.

— Да приема ли, че имаш студио?

— Да. Огромно пространство в един реставриран склад.

— Колко далеч е оттук? — Той проследи линията на челюстта ѝ, плъзвайки нежно пръст до ухото ѝ, преди да се спусне отново към брадичката бавно и нежно.

— На няколко пресечки. Голяма част от този район е запълнена със стари индустриални складове. Но сега някои от тях са превърнати в галерии, апартаменти, студиа и клубове.

Той кимна бавно.

— Ще ти бъде ли комфортно да ме заведеш там?

Дъхът заседна в гърлото ѝ и тя вирна брадичка.

— Защо?

— Искаш да се научиш отново да намираш страстта в тялото. Оказва се, че аз имам тяло, и можеш да ме докосваш, колкото пожелаеш, без никакви очаквания, без претенции, само в твоя контрол и за твоето удоволствие.

Когато тя се отдръпна назад, той я пусна, оставяйки ръка на облегалката на сепарето. Тя раздвижи устни, но през тях не излезе нито звук. В нея вилнееше буря и всяка емоция се отразяваше на изразителното ѝ лице. Броди си нареди да остане неподвижен с нежно изражение на лицето. Идеята бе луда, но страхът бе коварен враг. Той

се промъкваше, вкопчвайки пръсти в най-крехката част на душата, разкъсвайки и разяждайки отвътре. Скоро на човек му ставаше по-лесно да държи страха, вместо да рискува раните, които ще получи, щом го освободи.

Той го разбираше.

Бореше се с него всеки ден в Афганистан, Ирак, Сомалия и много други страни, чийто имена не може да изрече. Бореше се с него, когато се качваше на самолета, когато излизаше от военния хамър, когато се будеше на сутринта. Никога не позволяваше на страха да пусне корени. Тя искаше да изтръгне своите. Затова се бе записала в *1Night Stand*. Искаше да намери страстта с някой непознат, да се изправи пред страховете си и да ги надвие.

Броди бе правилният мъж за тази работа. Той се бе изправял пред много стракове, без значение колко му костваше.

— Не знам дали ще мога — призна тя.

— Но искаш да опиташ. — Бе доловил неизговорените думи.

Щом тя кимна леко, той плъзна ръка по тила ѝ, милвайки я нежно. Пулсът ѝ заби лудо в гърлото ѝ.

— Няма да се случи нищо, което не искаш да се случи. Ако поискаш да спре, казваш и спира. Ако искаш да мълча, казваш и мълча. Казваш какво искаш и аз го правя, имаш думата ми.

— Имаш ли нещо против, ако отидем пеша дотам? Не е далеч, а в тази част на града няма голяма престъпност.

— Скъпа, за мен ще е чест да вървя с теб до студиото ти и, довери ми се, никой няма да посмее да те закачи.

ГЛАВА 4

Шанън скръсти ръце на гърдите си, щом излязоха от клуба. Октомврийският въздух носеше обещание за студ, но топлината на деня все още се излъчваше от нагрятия цимент. Миризмата на автомобилни газове се смесваше с тази на бръшляна, а от близкото крайпътно заведение долиташе аромата на бира и печено телешко месо. Броди говори с валеето и се върна с ключовете за колата си. Искаше да вземе ключовете си, в случай че клубът затвори, преди да се е върнал. Той се движеше с невероятна лекота, излъчвайки увереност. Стойката му винаги бе една и съща, а раменете му не увиснаха нито за миг.

Наистина бе красив мъж.

А тя бе напълно полудяла. Той повдигна вежди към нея.

— О! — Лека руменина покри бузите ѝ. Беше забравила, че той нямаше никаква идея накъде ще вървят. — Насам.

Той пъкна ръце в джобовете на дънките си и вдигна лакът към нея. Отпускайки ръце, тя обви едната си ръка около неговата. Той я придърпа по-близо, притискайки ръката ѝ към топлото си тяло.

— Истински ли си? — Когато бе подписала за свалка за една нощ, беше чела всичко, беше прегледала всякакви онлайн интервюта и въпросници, докато се питаше дали ще си струва, дали би могла отново да се качи на коня и да поеме контрола над реакциите и тялото си.

— Поне така беше последният път, като проверих. Искаш ли да те ощипя, за да се увериш?

— Не. — Тя поклати глава, смеейки се на себе си. — Ако си представям всичко това, не искам да се будя. — Думите съдържаха повече истина, отколкото ѝ се искаше да повярва. Скришен поглед към часовника ѝ показа, че са изминали по-малко от два часа, откакто се бе приближила до Броди в клуба и му бе превела първата песен, изпълнена с толкова емоции, че я бе обгърнала в топъл балон заедно с този пехотинец.

Докато седяха в сепарето, тя бе забравила колко е висок той. Беше поне с глава над нея, идеалната височина да отпусне глава на рамото му. Помагаше и това, че той се привеждаше леко, за да се приспособи към нейната, и тя отново се зарадва, че не се бе покатерила на високи токове.

— Ако всичко това бе сън, какво би променила?

— Хммм... бих била по-висока, по-красива и много по-уверена. — Думите се изтърколиха от устните ѝ, без да се замисли, изпълнени с искреност. Искреност, която с Броди бе много по-лесно, отколкото с всеки друг човек, когото някога бе срещала. — Вярваш ли в прераждането?

Той не отговори веднага. На ъгъла натисна бутона, чакайки да светне зелено за пешеходците, преди да отговори.

— Не е като да не вярвам, но не мога да кажа, че наистина съм мислил над въпроса. Защо?

Тя се завъртя леко, за да може да гледа лицето му, но без да се налага да пуска ръката му. Безобидният контакт бе почти обсебващ с интимността си.

— Защото те познавам от по-малко от два часа и ми е лесно да разговарям с теб. Никога не съм си мислила, че мъжете от армията са толкова приветливи, или че бих те отвела в студиото си.

Веселие блесна в очите му.

— А ти познаваш ли много мъже от армията?

— Няколко. Най-вече военни.

— Ах, те. Това обяснява много. Просто е трябвало да се срещнеш с някой от морската пехота. — Лекото му намигване и усмивката му буквално ѝ завъртяха главата, и без да усети кога, сякаш след един удар на сърцето вече бяха пред сградата. Тя застина, сякаш краката ѝ потънаха в цимента.

Нерешителност изпълни тялото ѝ. Какви ги вършеше, канейки го у дома? Беше ли го поканила въобще? Или той се бе самопоканил? Чист ужас впи нокти в стомаха ѝ, драскайки нагоре по гръбнака ѝ.

Ами ако не можеше да го направи? Щеше ли да е честно спрямо него? Дали щеше да я накара да се чувства по-зле?

— Водиш цял разговор в хубавата си главица — каза Броди, привличайки погледа ѝ към себе си. Той наведе глава, а устните му се

извиха в разбираща, търпелива усмивка. — Ще е хубаво, ако позволиш на мъжа да каже нещо в своя защита.

— Аз съм луда — изрече бързо тя.

— Добре.

— Какво? — Шанън примигна, гледайки го. Той размърда ръка и нейната се изплъзна от свивката на лакътя му, но той я улови в дланта си. Хладният въздух охлади леко затоплената ѝ ръка, а там, където пръстите му обгърнаха нейните, я побиха леки тръпки.

— Добре, луда си.

— Как това ще е добре?

— Защото лудостта е в очите на гледащия. Аз скачам от самолети, хвърлям се срещу вражеския огън, претърсвам сграда след сграда на враждебна територия за въстаници, които с радост ще ми взривят главата. И това е само върха на айсберга.

Шанън отвори уста и я затвори, без да изрече нито дума. Сърцето ѝ биеше малко по-забързано срещу ребрата ѝ. Балончета нервност изпълниха тялото ѝ.

— Сигурен ли си, че искаш да дойдеш в студиото ми?

— Само ако ти искаш да дойда. Запомни, всичко ще е както ти решиш. Ти контролираш какво да правим и ти взимаш всичките решения. Аз съм в ръцете ви, мадам.

Думите му бяха напълно лишени от лукавост, шега или дори лека неистина. Той ѝ засвидетелстваше доверието си и наистина го мислеше. Увереността ѝ започна да се надига, докато опитваше да се стегне.

„Стегни се, Шанън. Точно това искаш. Да усещаш, да докосваш, да взимаш и отново да преживееш страстта. Страстта стои точно пред теб, гледайки те с тъмен поглед, казващ можеш-да-ме-изчукаш-силно, и устни сякаш нашепващи прави-любов-с-мен-цяла-нощ.“

— Добре. — Тя кимна сякаш готова да хване бика за рогата. Или може би пехотинеца за ръката. Стисна леко пръстите му. — Ще се качим горе, ще те разведа из студиото си и ще действваме много бавно.

— Да, мадам. — Подметките на обувките му изтропаха на пода, подчертавайки думите му.

— Но ако кажа „не“...

— „Не“ значи „не“, мадам.

Тя се изкикоти.

— Моля те, не ме наричай, мадам.

Очите му блеснаха весело.

— Сър, да, сър.

От нея изригна вълна смях и тялото ѝ се разтресе, докато бъркаше в джоба си за ключовете, въвеждайки го в сградата.

* * *

Качиха се на раздрънкания асансьор, който ги отведе до последния етаж, и Броди изчака търпеливо тя да изключи алармата и да отвори вратата. Шанън притежаваше целия последен етаж на индустриалната сграда, където половината пространство бе изпълнено със статуи и различни скулптури. Тя се подготвяше за нова изложба и вече бе продала три от творенията си. Собствениците ѝ ги бяха върнали за изложбата. Но липсата на страст, в която я обвиняваха критиците, можеше да се види с лекота под жълтата светлина на лампите в студиото.

Сърцето ѝ се разтуптя лудо, докато го гледаше как обикаля, оглеждайки всичко. Погледът му сякаш попиваше всичко — от високите тавани през прозорците, стигащи от пода до тавана, каменните и дървени орнаменти, създаващи илюзия за пълнота на пространството до самите статуи. Броди спря пред една мраморна статуя в пясъчен цвят на мъж, седнал с отворен лаптоп в скута си. Използвайки за модел статуята „Мислителят“ на Роден, тя бе добавила леки модерни елементи, като се започне от компютъра и се стигне до айфона, стърчащ от джоба му. Бе ѝ отнело цяла седмица да направи телефона както трябва.

— Къде ме искаш? — Той стоеше в средата на стаята, търпелив и отпуснат.

— Толкова си мъжествен. — Дъхът засядаше в гърлото ѝ, щом го погледнеше. Под слабото осветление на студиото той бе истински първичен мъж, сенките скриваха половината му лице, предавайки му по-остри черти. Устните му бяха леко разтворени, но пълни, плътни и равни. Носът му бе леко извит заедно с линиите на профила му, добавяйки само лек намек за мекота в твърдата линия на челюстта му.

— Благодаря ти. — Спокойна усмивка изви устните му, но тя поклати бавно глава.

— Не се усмихвай и просто стой там. — Тя свали якето си, мятайки го безгрижно на масата, пълна с четки, моливи, скицници и длета. Заравяйки се в неразборията, откри нов скицник и молив.

Изритвайки обувките си, тя го заобиколи в кръг. Светлината беше почти перфектна, но само хвърляйки му поглед през рамо, тя натисна един от ключовете на стената. Две от лампите изгаснаха и тя погледна към него широко усмихната. Промяната го къпеше в бледа, златиста светлина, придавайки невероятен оттенък на загорялата му кожа. Сенките по него бяха много по-меки.

Той я гледаше, а в очите му блестеше веселие, но устните му бяха отпуснати и не се усмихваше... точно както му бе наредила.

„Сега да намерим правилното място...“

Някъде между решенията каква да бъде светлината и къде да се настани, сърцето ѝ забави ритъма си, туптейки вече спокойно. Напрежението от крайниците ѝ изчезна и тя се движеше бавно и лениво. Броди чакаше търпеливо, докато се настани на почти два метра от него. Отпускайки се в йога поза, тя скръсти крака в глезените си, подпирайки скицника върху коленете си.

— Колко дълго можеш да останеш така? — попита тя, вдигайки брадичка и подготвяйки се да започне.

— Колкото се налага — уверено заяви той без следа от арогантност.

Можеше да се влюби в него.

През следващите два часа тя рисуваше, местейки се на всеки петнадесет-двадесет минути. След това се концентрира върху лицето и изражението му. Когато го помоли да свали якето си, той вдигна вежди.

— Това заповед ли е?

Тръпка на възмущение премина през нея, карайки пеперуди да пърхат в стомаха ѝ. Устата ѝ пресъхна и тя прокара език по устните си, за да ги навлажни.

— Да? — Думите ѝ прозвучаха като въпрос и не звучаха никак уверено.

— Тогава го кажи като заповед.

През нея премина още една гореща вълна. Прехапвайки устните си, тя погледна към профила му на листа. Това вероятно бе най-

добрата скица, която бе правила от години, а все още дори не бе уловила суровата мъжественост на красивия мъж, стоящ пред нея.

— Свали си якето — каза тя, изпълнена със задоволство.

— Да, сър! — Думите му звъняха от веселие, но устните му оставаха сериозни, все още помнейки нареждането ѝ да не се усмихва.

И той не се усмихваше.

Броди свали якето си. Памучната бяла риза се опъна по силните му мускули, когато метна якето си на най-близкия стол и отново зае позата си.

„Дали би посмяла?“

— Свали и ризата си. — Гласът ѝ леко потрепна към края на изречението, карайки я да изпусне всичкия кислород от дробовете си.

Устните му се извиха много леко в ъгълчетата, но той успя да спре навреме усмивката и кимна. Одобрение блестеше в погледа му, докато гледаше към нея, а пръстите му се насочиха към копчетата, бавно разголвайки невероятния си гръден кош. Той измъкна ризата от панталоните си и я свали от раменете си, преди да я остави върху якето.

Гладка и с бронзов загар, кожата му покриваше най-широкия гръден кош, пленявайки я. Жилестите му мускули се стягаха под кожата му, а на корема си имаше няколко чифта идеални коремни плочки. Мъжественост лъхаше от всеки негов жест.

Горещина зачерви кожата ѝ, виждайки, че зърната му са настръхнали върху широките му гърди. Дишайки бавно, тя отметна нова страница от скицника си и започна да рисува, без да откъсва поглед от него.

Широк гръден кош.

Широки рамене, заели спокойна стойка.

Изваяните мускули на корема му бяха в голям контраст със стройните му бедра. Тъй като дънките му покриваха долната част от тялото, тя отгърна нова страница концентрирайки се върху перфектните коремни плочки, разкъсвана от това да разделя вниманието си между скицата и тялото му. Отмятайки поредната страница, тя застана на колене и запълзя към него, за да намери подобър ъгъл. Светлината, спускаща се от тавана, бе достатъчна, че да подчертае всяка твърда извивка по торса му.

Да улови контурите бе най-сложното, но и най-провокативното в работата ѝ. Без да се замисли, тя протегна ръка и плъзна пръсти по кожата му, стигайки до леката пътечка от косъмчета точно над ръба на дънките му. Пръстите ѝ пламнаха от контакта и тя дръпна рязко ръка, забелязвайки натежалия му поглед.

Някак бе стопила разстоянието помежду им и го бе докоснала. Дали бе превишила това, което ѝ предлагаше той?

— Колко срамежлив си?

— Колко срамежлив искаш да бъда? — Думите му изпратиха тръпка от възбуждане през нея.

— Никак. — Тя повдигна обнадеждено вежди.

— Значи не съм никак срамежлив.

Стомахът ѝ се преобърна и тя посегна надолу към ръба на тъмния деним. Лека тръпка премина през тялото ѝ. Женствеността ѝ се сви в очакване, необичайно и вълнуващо чувство. Бе изминало адски много време, откакто за последно се бе наслаждавала на това да се полюбува на мъжката красота.

— Свали ги.

Пръстите му се насочиха към колана му и тя се замисли дали да не се отдръпне, но, по дяволите, не искаше да го прави. Искаше да види всеки милиметър кожа, която се разкриеше пред нея. Срещайки погледа му, тя каза:

— Веднага, пехотинецо.

— Да, сър.

Спускането на ципа отекна шумно в ушите ѝ. Мъжът не носеше нито боксерки, нито гащета. Бикините ѝ подгизнаха и тя преглътна малкия стон, който опита да се изплъзне през устните ѝ при вида на мощта пред очите ѝ.

Опитът ѝ с похотливите мисли препускаше редом с артистичното ѝ опиянение, но тя се наслаждаваше напълно. Броди бе напълно великолепен.

ГЛАВА 5

Хладният въздух в студиото обля кожата му, но той почти не го забеляза. Някъде между времето, в което бяха пристигнали в студиото, и скицирането очите на Шанън се бяха изпълнили със страст. Горещият ѝ поглед бе по-парещ от пустинно слънце.

Той свали дънките си, оставяйки ги при ризата и якето си. Пъхна обувките си под стола и зави чорапите си на стегнато руло, преди да ги остави при останалите дрехи. Шанън все още бе коленичила на мястото, където бе стоял преди миг, така отпусната и съсредоточена към него. Членът му се уголеми и втвърди лениво под горещия ѝ поглед, а топките му се стегнаха от желание.

Но тя водеше парада, затова той щеше да стои така с часове, ако се наложеше. Възхищението в погледа ѝ разпали тлеещият огън вътре в него.

— Аз... уау... ъм... просто така... — Тя дишаше тежко, опитвайки се да състави изречение, чудейки се да гледа към него или към скицника си. Моливът ѝ се плъзна по листа и въздуха се изпълни от звук на драскане. Тя отново запълзя на колене, заобикаляйки го. След това вдигна пръст към него.

— Погледът насам.

Преглъщайки смеха си заради скромните малки заповеди, които раздаваше, той направи каквото му нареди. Пред него се разкриха купчини от камък и мрамор. Някои приличаха просто на парчета, но други бяха започнали да добиват форма. Осъзнаването се надигна в него, когато тя се придвижи от задната му страна.

Бе доста по-трудно да остане спокоен, докато женствения ѝ аромат се вихреше около него. Уханието на ябълки и пролетен дъжд изпълни сетивата му. Тя бе истински артист, превръщайки нещо обикновено в красиво изкуство. Неудобството и признанието ѝ го караха да трепери от нужда да пребие едно колежанско идиотче. Тъжното в случая бе, че момчето вероятно не осъзнава какво е

направило, защото за него всичко е било едно хубаво прекарване в колежа.

Той леко смени позата си, завъртайки глава наляво, облекчавайки напрежението в гърба и гръбнака си. Шанън отново се появи в периферията му. Моливът ѝ летеше по страниците, устните ѝ бяха леко разтворени, а розовият ѝ език се показваше в едното ъгълче, докато тя бе напълно съсредоточена. Броди не помнеше някога да е бил обект на толкова внимателно изследване. Беше едновременно възбуждащо и леко смуцаващо.

— Можеш ли да се завъртиш още малко към мен? — Тя се поколеба и това си пролича ясно в гласа ѝ.

— Това заповед ли е? — притисна я той. Може и да бе подписала с *1Night Stand*, защото смяташе, че сексът ще ѝ помогне да събуди страстта в работата си, но тя нямаше нужда от секс. Имаше нужда от контрол. Контролът, който бе изгубила през всичките тези години. Беше обсъждал различни техники за справяне с посттравматичния стрес с Джеймс и в повечето случаи Док го бе обсипал с полезна информация, но почти при всеки пациент ключовият фактор бе един и същ.

Безпомощност.

Загубата на контрол бе нещо, което човек не можеше да си върне лесно. Затова, дори да не правеха друго тази нощ, той щеше да върне обратно силата на Шанън. Тя бе сграбчила възможността с две ръце по-рано, когато му бе наредила да свали дънките си.

Сега тя прочисти гърлото си.

— Да, това е заповед.

— Не ми звучи като заповед — пошегува се той, поглеждайки я. Лицето ѝ бе покрито с руменина и очите ѝ блестяха.

— Завърти се към мен, пехотинецо. Ръце, отпуснати около тялото, кракът напред, брадичка леко приведена.

— Да, сър — промърмори той. Членът му потрепери. Кой да знае, че може да е толкова възбуждащо да получава заповеди от жена? Нямаше нищо против тази позиция. Така тя заставаше директно пред него. Твърдите ѝ зърна се очертаваха видимо под блузата ѝ, а мекият памук обгръщаше нежно извивките ѝ.

Топките му се стегнаха още повече. Тя не носеше сутиен.

Одобряваше това нейно решение.

— По-добре ли е? — Той изпробваше дали ще му каже да направи още нещо.

— Да. — Тя издиша думата и дори връхчетата на ушите ѝ пламнаха там, където надничаха изпод черните къдрици на косата ѝ. Той се зачуди какво ли би било да измъкне фибите ѝ и да разпусне великолепната ѝ коса. — Искаш ли да видиш?

Мамка му, да, искаш да види, но вероятно тя говореше за скиците.

— Моля.

Вълна въздух се блъсна в него, когато тя скочи на крака, подавайки му скицистика. Беше запълнила повече от дузина страници, и то с лекота. Беше скицирала лицето, гърдите и раменете му, цялата дължина на краката му и, за негово веселие, задника му. Задникът му бе нарисован от различен ъгъл на цели три страници.

— Изключително изваян си. Мога да видя идеално всяка група мускули. — Тя размаха ръце към гърдите му. — Нямам търпение да си намокря ръцете и да се заема за работа.

Членът му потръпна одобрително. Разбира се, тя трябваше да го каже. Да заповяда. Ако не го поискаше, той и ентусиазираният му член щяха да се изнесат от студиото след няколко часа. Потисна желанието си да я притисне малко и ѝ се ухили.

— Наистина си талантлива.

— Благодаря ти. — Тя погледна нагоре, а лицето ѝ бе зачервено. Не носеше почти никакъв грим, а очите ѝ бяха чисти и искрящи. Коренно различна от нервната жена, която се бореше да задържи ръцете си около чашата за кафе, и много по-близо до знойната жена, която прозираше в гласа ѝ, докато му превеждаше песента.

Можеше да прекара седмици, разгръщайки всеки слой около тази жена. Искаше да опознае всеки аспект на личността ѝ. Копнееше да опознае всеки милиметър от слабото, стегнато тяло с твърди зърна, опъващи блузата ѝ.

„По-кратко, пехотинецо.“

Вътрешната заповед не направи много да укроти нуждата, туптяща вътре в него, и не успя дори за миг да прогони виденията на това, какво може да направи с тези нейни прекрасни устни.

— Имаш ли нещо против да те докосна?

„Никак даже.“ Но той не изрече мислите си на глас.

— Това зависи от теб. Контролът е в теб, нали помниш? Ти решаваш.

Тя прехапа долната си устна, засмуквайки я така, както му се искаше да го направи и той, но остана неподвижен.

— Не ми изглежда справедливо спрямо теб. — Гласът ѝ бе невероятно тих. — Имам предвид, ти си гол, а аз не. Рисувам те и просто си стоиш там.

— Нямам против. Харесва ми начина, по който ме гледаш. — „Ще ми хареса още повече, ако ме докоснеш, затова скачай, момиче. Аз ще те хвана.“ Но той запази мислите си за себе си. Можеше да ѝ даде само контрола, а тя сама трябваше да вземе всичко останало, което пожелае. Трябваше да върне силата си и да я овладее.

Той бе повече от съгласен тя да завладее него.

— Лейтенант...

— Сериозно? Името ми е Броди. — Той я погледна сериозно. — Аз съм точно тук, Шанън. Може да правиш каквото пожелаеш. Може да не правиш друго, освен скици. Контролът е в теб.

— Но така не отнемам ли способността ти да направиш своя избор? — Тя се залюля напред, а после назад, и всяко следващо движение я приближаваше към него.

— Само ако не желая да ти дам тази власт — въздъхна той. Може би действаше погрешно. Може би не бе достатъчно да ѝ каже, че силата е в нея, да я окуражи да я вземе, но това можеше да я изплаши дори още повече. — Погледни ме, Шанън. Погледни ме целия.

Той наблюдаваше как погледът ѝ се спуска, изгарящ кожата му. Тя се съсредоточи на гърдите му. Вътрешно се бореше да не поглежда по-надолу, но любопитството ѝ победи и шумното ѝ поемане на дъх го окуражи. Тя направи кръг около него, стопявайки разстоянието, заставайки на крачка от него, вперила поглед в ерекцията му. Подута до точката на дискомфорта, той не мислеше, че би могъл да бъде по-ясен в намеренията си към нея.

Ръката ѝ се протегна напред и Броди стегна всеки мускул в тялото си, заповядвайки си да не помръдва. Членът му подскочи нетърпеливо при първото докосване на нежните ѝ пръсти. Тя покри с длан главичката, улавяйки капката предеякулационна течност. Тялото му не го бе грижа за добрите му намерения.

„Можеш да го направиш, Шанън. Довери ми се. Можеш да го направиш.“ Мислите проникваха през почти животинския рев на нужда, ехтящ в кръвта му. Беше ад и бе наистина добре, че сега той бе тук, а не Мат. Младият пехотинец нямаше нужните качества, за да се справи с нея. Броди игнорира ирационалната ревност при мисълта, че хлапето можеше да е тук вместо него.

Мат не беше тук. Беше Броди. Край на историята.

— Искам да направя повече, но дори не съм сигурна как да започна, затова... — В колебанието си тя стисна по-силно члена му, но той изчака търпеливо, докато ръката ѝ го милваше от основата до върха и обратно. — Помогни ми. — Гласът ѝ не звучеше никак като заповед. Тя си пое дълбоко дъх и го отпусна разтреперено. — Покажи ми как да го направя, пехотинецо. Свали дрехите ми и ми покажи как да те докосвам.

Ето *това* вече бе заповед.

„Алилуя.“

* * *

Тялото на Шанън пулсираше от възбуда, страх, несигурност и копнеж, който почти не можеше да идентифицира. Преди бе бягала от подобни интимни ситуации, бе бягала сякаш самия дявол тича по петите ѝ. Беше се включила в група за взаимопомощ, беше ходила на терапии, бе чела десетки книги по темата. Дори бе опитала да позволи на двама свои приятели артисти да правят любов с нея, но и двата пъти усещаше докосването им студено, самотно и неприятно. Но не и с Броди.

Господи, не и с Броди.

Той я милваше с поглед така, сякаш докосваше самата ѝ душа... от първия миг в клуба, когато реагира така бурно на музиката, до одобрението в погледа му, когато му нареди да се съблече. Той реагираше към нея, но не се отнасяше с нея като с жертва.

Рационалната част от ума ѝ осъзнаваше, че той я съблазняваше. Предаването и прелъстяването не се изключваха взаимно, но предизвикателството в това този силен мъж да се предаде пред нея, бе опияняващо. Тя можеше да прави с него каквото пожелае, но освен да

скицира прекрасно изваяното му тяло, и като изключим странното желание да оближе всеки милиметър от него, тя нямаше никаква идея какво да прави.

По-лошото бе, че не знаеше как да изрази тази нужда. Рационалните мисли я караха да говори с него за това, което ѝ предлагаше. Ако знаеше как, вероятно вече щеше да е обвила тяло около него и да го моли да проникне в нея с огромния си член.

Но тя знаеше как. Нали?

„Това заповед ли е?“ Думите му шептяха прелъстително в ума ѝ, събуждайки лениви вълни от желание през тялото ѝ.

Тя не бе сигурна как да го направи, но той знаеше.

— Помогни ми. — Проклятие, звучеше толкова слаба. Тя пое дълбок дъх, прогонвайки страха, щом издиша. Можеше да се справи. Можеше да извлече контрола от него и в същото време да му се отдаде. — Покажи ми как да го направя, пехотинецо. Свали дрехите ми и ми покажи как да те докосвам.

Усмивката му стана по-широка и всеки мускул в тялото ѝ се напрегна. Триумф и гордост изпълниха погледа му и той се пресегна, за да измъкне блузата от панталоните ѝ. Той не бързаше, наслаждавайки се да докосва кожата ѝ.

Тя забрави как да диша. Емоциите препускаха през нея и не бе само от похот, макар определено да приличаше на това. Почти бе забравила как дивите, яростни тръпки могат да пронизат плътта ѝ. Той вдигна ръцете ѝ напред, без да откъсва поглед от нейния нито за миг. Наложил се да откъсне ръце от огромния горещ член и влажната му главичка.

Електрически заряд премина през нея, когато блузата ѝ изчезна. Тя стоеше пред погледа му, разголена и уязвима. Винаги бе мислила, че е доста дребна в сравнение с другите жени. И никога не се бе чувствала добре гола, особено ако пред нея има мъж, който я гледа. Но Броди бе повече от обикновен мъж и нежно галещия му поглед накара зърната ѝ да се втвърдят още повече. Осъзнаването, че бе уловила вниманието му така изцяло, премина през ума ѝ.

Искаше ѝ се да покрие гърдите си, но дори самата идея я оскърби, карайки я да остане с отпуснати ръце. Възбудата накара тялото ѝ да се стегне, и макар тя да бе колеблива, Броди бе напълно търпелив.

Коленичейки бавно пред нея, той смъкна ципа на панталона ѝ, обгръщайки с ръце бедрата ѝ. Пъхвайки палци през ръба им, той смъкна нежно и бавно панталоните по краката ѝ, отнасяйки с тях и подгизналите ѝ бикини. Не каза нищо, докато ѝ помагаше нежно да отстъпи от дрехите. Той се усмихна, ноздрите му се разшириха леко и спря само за миг, за да целуне пъпа ѝ точно над тъмните къдрици, криещи женствеността ѝ.

Нежното докосване на устните му срещу кожата ѝ изпълни съзнанието ѝ с най-провокативните мисли. Въображението ѝ нямаше нужда от прекалено окуражаване, за да почувства духа му срещу бедрата си или горещото докосване на мускулите му по кожата си. Зърната ѝ се стегнаха почти болезнено и тя искаше да простене от силните емоции, изливащи се в нея.

Страхът започна да избледнява, стъпкан от вълнението, което бушуваше в нея. Тя искаше той да я докосва. И от страстта, блестяща в очите му, знаеше, че и той го иска.

Той спря леко замислен. Погледът му се плъзна през стаята. Тя нямаше идея какво вижда той, щом погледне студиото ѝ, изпълнено със статуи и скулптори във всякакви размери и форми.

— Какво търсиш? — Тя не успя да прикрие задъханото очакване в гласа си, нито нетърпението, което бълбукаше в нея. Женствеността ѝ се сви, а между бедрата ѝ потече влага. Пред себе си имаше истинско великолепие и бе готова да му се отдаде.

— Легло — промърмори той. — Или нещо, където няма остри инструменти, които могат да наранят перфектната ти кожа.

Оу!

Той мислеше, че е перфектна. Сълзи напълниха очите ѝ и тя отпусна бавно ръце, хващайки неговата.

— Ела с мен.

Преплитайки пръсти с неговите, тя се завъртя бавно на един крак и полу подскачайки, полу танцувайки го поведе към сенките иззад светлината. Поведо го през работната си площадка към стаята, скрита зад ориенталски параван. Прекарваше толкова много време в студиото си, че бе сложила легло, където може да припадне, щом музата я напусне. Очакването се извиваше вътре в нея, прогонвайки старите съмнения.

Големият двоен матрак не бе достатъчно голям, че да побере Броди. Чаршафите бяха от памук и последния път, щом спа тук, отново бе забравила да оправи леглото. Тя се обърна към него, а той продължи да върви към нея, избутвайки я назад, докато задната част на коленете ѝ не опря в ръба. Вдигайки ръцете ѝ на гърдите си, той постави дланите ѝ върху силните си мускули, насочвайки я да го милва, позволявайки на пръстите ѝ да проследят контурите на гърдите му. Сърцето му биеше равномерно, а гърдите му се надигаха и спускаха спокойно.

Той изглеждаше така, сякаш въобще не се влияе от докосването така, както се влияеше тя. Тя преглътна, изпълнена с толкова много емоции, че не знаеше как да ги изрази на глас.

— Шанън? — нежно изречената дума я успокои. Абсолютната му нежност не носеше нито намек за осъждане изпращайки вълна от топлина към гърдите ѝ.

Горещина помилва кожата ѝ, когато тялото му се приближи към нейното, без обаче да я докосва. Тя се потопи в усещането, в бавното осъзнаване, в голото желание, което не криеше нищо, и търпението, което прогони и последното ѝ съмнение.

Тя вече не бе момиче. Имаше контрол над ситуацията и нямаше значение колко много я желае той. Нямаше да направи абсолютно нищо, ако тя не му каже. Беше дал удоволствието в ръцете ѝ, а с голямата твърда дължина на члена му неговото желание бе на показ. Но всичко, което правеше, бе да милва тялото си с ръцете ѝ, точно както му бе казала тя.

— Защо да не докосна члена ти? — попита, изчервена от смелите си думи.

— Защото се тревожа, че ще свърша върху теб, ако ме докоснеш.

Тя обожаваше потръпващите му мускули под пръстите си. Можеше да изучава формата им с часове, но простото признание за собственото му несигурно състояние я накара да отдръпне ръцете си от него. Тя обгърна лицето му с длани, и въпреки че изглеждаше гладко обръснат, тя можеше да почувства наболите косъмчета по бузите му.

Вдигайки се на пръсти, тя придърпа лицето му към себе си и прошепна:

— Целуни ме. — Устните им се докоснаха, веднъж, два пъти, три пъти, преди той да притисне своите по-силно, плъзвайки езика си

напред и изисквайки позволенията ѝ да влезе в устата ѝ. Тя разтвори устни под неговите, вкопчвайки се в него, когато езиците им се преплетоха.

Плъзвайки ръце нагоре, тя се вкопчи в късо подстриганата му коса. Бе гъста и боцкаща срещу дланите ѝ. Тя се предаде пред нуждата да го докосне и пристъпи към него, през тялото ѝ премина електрическа вълна, щом зърната ѝ се отъркаха в гърдите му, а твърдата му ерекция се притисна в корема ѝ.

Вкусът му бе див, толкова наситено мъжествен, че тя едва успя да долови вкуса на кафето и леката вечеря, които бяха споделили. Всичко, което усещаше, бе Броди, и тя простена името му срещу устните му.

Прекрасният момент я изпълни с увереност, каквато не бе изпитвала никога преди, и когато сложи край на целувката им, и двамата се бореха да си поемат дъх. Клепачите му бяха леко притворени, натежали от страст, а плътните му устни бяха извити в секси усмивка.

— Прави любов с мен — прошепна тя. — Докосни ме.

Броди се бе вкопчил в контрола си със сетни сили. Да я наблюдава как си връща силата посредством властта бе най-възбуждащото нещо, което някога бе изпитвал. Представата да плъзне члена си вътре в нея го изпрати на самия ръб. Не се шегуваше, когато каза, че не е сигурен дали ще издържи, ако тя го погали с пръстите си, не и след като при първото ѝ докосване едва не бе изгубил целия си контрол.

Но това тук не бе за него. Той щеше да ѝ посвети цялата нощ, а удоволствието му ставаше все по-силно, защото жената сияеше в ръцете му. Тя имаше вкус на кафе, сладка канела и женственост, която провокираше всеки мъжки инстинкт в него да я покори.

Лудият ритъм на пулса ѝ, трепетът в думите ѝ, дори колебанието в замъглените ѝ очи му показваше, че без значение колкото бе развълнувана, силата, която ѝ бе дал, бе едновременно плашеща и всепоглъщаща. Затова тя му я връщаше, давайки заповеди.

Броди плъзна ръце по нея, обгръщайки малкото ѝ сладко задниче, и я вдигна, подлудявайки се с това, че я плъзна по цялата дължина на тялото си. Положи я на леглото и я последва, подпирайки се с ръце от двете страни на тялото ѝ. Вкусвайки кожата на шията ѝ,

той се спусна надолу към гърдите ѝ, засмуквайки силно едното ѝ зърно в уста.

Кожата ѝ бе бледа и мека, покриваща твърди извивки. Ръцете ѝ се вкопчиха в косата му, но той отказваше да бърза. Насочвайки вниманието си към другата гърда, той се заигра с малкото твърдо зърно, захапвайки лекичко от време на време, докато тя не започна да се извива под него. Тялото му трепереше, умолявайки го да се зарови в сладката ѝ малка женственост. Устните му помилваха корема ѝ, целувайки нежните извивки, преди да се снижи по-надолу.

Тя бе влажна от желание и ароматът ѝ пробуди еротични картини на горещ, влажен, умопомрачителен секс в ума му. Изпълни го диво желание, карайки го да иска да я завърти и да се тласне в нея, отчаяно търсейки освобождението, за което копнееше тялото му. Искаше да я вдигне и да я настане върху себе си, окуражавайки я да го язди, докато и двамата не стигнат до върха.

Искаше да я притисне до стената.

Искаше да я обладае на пода.

Всевъзможни пози преминаваха през ума му, докато разтваряше с пръсти влажната ѝ женственост, изпълвайки дробовете си с тежкия аромат на възбудата ѝ. Тя се вдигна на лакти и устните ѝ се разтвориха, докато го гледаше. Очите им се срещнаха и той се наведе напред, плъзвайки език по гънките ѝ.

Главата ѝ падна назад и тя проплака, реакцията ѝ бе така първична, чиста и примитивна, че той отказа да я измъчва повече. Тя бе казала, че иска той да прави любов с нея. Пъхвайки ръце под бедрата ѝ, той я разтвори повече, за да може да проникне с език между гънките ѝ.

Мускулите ѝ потрепериха, свиха се и се опитаха да го избутат, но той я задържа на място, поемайки малкия ѝ сладък клитор в устата си. Тя се гърчеше под него, притискайки тялото си към леглото. Три твърди близвания на езика му и тя експлодира. Той се отдръпна и плъзна пръст през срамните устни, докато стигна до клитора ѝ, започвайки да го милва нежно, успокоявайки я по време на оргазма. Той попиваше всеки аспект на вида ѝ, тръпнещото ѝ тяло, къдриците коса, разпилени върху чаршафите.

Когато тя най-последно се успокои и го погледна, кехлибарените ѝ очи бяха пълни със страст от освобождението. Той отдръпна пръста си,

пъхвайки го в устата си. Вкусът ѝ бе така адски сладък. Очите ѝ се разшириха и той видя как напрежението започва отново да се натрупва в нея. Тя посегна към него, но той се отдръпна, стана и изчезна бързо в съседната стая. През живота си никога не се бе движил толкова бързо, колкото сега, когато грабна дънките си и измъкна един презерватив от джоба.

Върна се за нула време, поставяйки латекса върху члена си. Тя се бе подпряла на лакти и лицето ѝ омекна, щом го видя. Той не губи нито секунда време и покри омекналото ѝ от оргазма тяло със своето. Наведе се и улови усмивката на устните ѝ с целувка. Откликът ѝ бе да посрещне езика му със своя. Силата ѝ над него бе невероятна. Шанън нямаше никаква идея какъв контрол има реално върху него и той осъзна това в същия миг, в който търпението му свърши.

Той плени диво устните ѝ, като в същото време сграбчи бедрата ѝ, позиционирайки я пред себе си. Откъсвайки устни от нейните, той хвана члена си и го насочи към влажния ѝ вход, тласкайки се бавно напред. Страст се изписа на лицето ѝ и тя заби пръсти в раменете му. Но тя не затвори очи, докато той си проправяше път във влажната ѝ гореща женственост, а мускулите ѝ го обгръщаха така плътно, че бе готов да експлодира.

Тя бе дяволски тясна.

Милиметър по милиметър той проникваше в нея. Защото без значение какъв е бил опитът ѝ преди, сега тя бе по-тясна от всяка девственица, която бе имал удоволствието да вкуси, и всички те бледнееха в сравнение с дивата прелест, която се надигаше, за да го посрещне. Тя кимна с глава, сякаш давайки му уверението, от което се нуждаеше. Сграбчвайки по-здраво бедрата ѝ, той се отдръпна леко назад и се тласна напред, все по-дълбоко и по-дълбоко. Краката ѝ се вдигнаха, сключвайки се около него.

Той искаше да издържи по-дълго, но тялото му имаше друга идея, особено след като тя го посрещаше с готовност, слабини до слабини, докосване след докосване. Тестисите му се стегнаха, и когато тя простена, изричайки името му, той потръпна силно в желязната хватка на тялото ѝ.

Оргазмът премина през него, разтърсвайки го, и той се отпусна бавно върху нея, внимавайки да не я смаже под тежестта си. Остана така за миг, преди да се претърколи по гръб, привличайки изтощеното

й тяло върху своето. Бяха оплетени в чаршафите и в мускусния аромат на страстта. Тя вдигна глава и погледна надолу към него с почти порочна усмивка.

— Колко време ще мине, преди да мога да ти наредя да го направиш отново?

Броди се засмя.

ЕПИЛОГ

Шест месеца по-късно, някъде в Средния изток

— Лейтенант, пощата. — Редникът сложи малка купчина писма на корема му и излезе от задимената стая, без да дочака отговор. Сухата горещина на деня бе проникнала в каменната сграда, и ако нямаше нощни патрули за правене, въобще нямаше да бъде тук. Вдигайки писмата, той погледна към обратния адрес.

Шанън.

Той се усмихна. Сексапилната малка артистка се бе превърнала във фурия в леглото. Беше прекарал почти цялата си отпуска, препускайки между „Майк’с плейс“ и студиото ѝ. Двамата разговаряха. Правиха секс. Говореха още малко. И той ѝ позираше.

Когато отпуската му приключи, най-трудното нещо бе да се сбогува с нея. А това, което правеше нещата дори по-трудни, бе, че тя го бе изпратила до летището и стоеше с тъжна усмивка на лице, докато той се качваше на самолета. Не бе плакала, но той бе забелязал блясъка на сълзите в очите ѝ. Това бе първият път, в който някой го изпращаше, и това породил нежелани, силни емоции в гърдите му.

В онзи момент той бе простил на момчетата. Бяха му заложили капан, за който признаха, след като сподели с Деймън, че е луд по Шанън, но не желае да ѝ каже, че е бил заместник на Мат. Изглежда момчетата го бяха записали в *1Night Stand* при Мадам Ева, но са знаели, че ще откаже да отиде, затова Мат бе изявил желание да изиграе ролята, че срещата е била за него, но не може да отиде, а Броди се бе хванал на въдицата.

„Слава богу, че се хванах.“

Вдигайки плика към носа си, той можеше да долови аромата на Шанън върху хартията. Тя му пишеше много често, най-вече за работата си и за това колко е вълнуваща. Всяко нейно писмо бе пълно с детайли. Затваряйки очи, той можеше да я види как работи в студиото си. След три месеца тя щеше да се върне в Италия, а на него му предстоеше отпуска.

Щяха да се срещнат във Флоренция.

Отваряйки внимателно плика, той извади снимка от него. На гърба, със завъртяния артистичен почерк на Шанън бяха изписани само две думи. „Моят пехотинец“.

Поглеждайки снимката, той се усмихна.

В центъра на студиото стоеше статуята. Изсечените черти на мъжа определено бяха тези на Броди. Но не бе само статуята на гол мъж — пред нея като огледало от тъмен гранит имаше пехотинец в пълно бойно снаряжение, отдаващ почит на голото си аз.

„Адски правилно, аз съм нейният пехотинец.“

Semper fi^[1].

---

[1] *Semper Fi* (*semper fidelis*) е мотото на морските пехотинци на САЩ, което в превод значи „Винаги верен“. — Б. пр. ↑

Издание:

Автор: Хедър Лонг

Заглавие: Нейният пехотинец

Преводач: Ralna

Година на превод: 2016

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2016

Тип: новела

Националност: американска

Редактор: ganinka

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/10182>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.